

РЕШЕНИЕ

№ 2918

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1836** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Д. П., [ЕГН], [населено място], [улица], бл.Б, офис 106, срещу Заповед за прилагане на ПАМ (ЗППАМ) № 21-4330-000026 от 04.01.2021 г., издадена от М. Ц. М. - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР(ПП СДВР), с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. "к" от ЗДвП - "временно спиране от движение на пътно превозно средство до заплащане на дължимата глоба". Иска се нейната отмяна.

С определение от закрито заседание на 16.03.2022г., съдът е указал на ответника да представи доказателства за връчване на процесната ЗППАМ. С писмо от 21.03.2022 г. зам.началникът на отдел ПП СДВР уведомява съда, че по преписката не са налични доказателства за връчването на Заповед за прилагане на ПАМ № 21-4330-000026 от 04.01.2021 г., както и че с решение № 3 от 23.03.2021 г. по конституционно дело № 11/2020 г. по описа на КС, К. съд е обявил разпоредбата на чл.174, т.2, б.К от ЗДвП за противоконституционна.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят К. Д. П. се явява лично. Моли, в случай, че жалбата му бъде уважена, да му бъдат присъдени разноски по делото в размер на платената от него държавна такса.

Ответникът не взема становище по допустимостта и основателността на жалбата, не

се явява в съдебно заседание и не се представлява.

Административен съд София - град, III отделение, 57 с-в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателят е уведомен за процесната ЗППАМ, което е в тежест за доказване на административния орган, поради което настоящият състав приема, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

С оспорената заповед спрямо К. Д. П., [ЕГН], е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. "к" от ЗДвП. Според разпоредбата, в ред. към момента на издаване на заповедта, "временно спиране от движение на пътно превозно средство" се налага на собственик, който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане – до заплащане на дължимата глоба“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед /л. 9 от делото/ е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР. Със Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 20 от делото/ директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, включително и от вида на процесната, между които е и издателят на оспорения в настоящото производство акт. Следователно оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, в условията на делегация.

От извършена служебна проверка съдът установи постановяване на Решение № 3 от 23.03.2021 г. по конституционно дело № 11/2020 г. по описа на КС, обнародвано ДВ., бр. 26 от 2021 г. С него са обявени за противоконституционни чл. 171, т. 1, б. "д" и т. 2, б. "к" от Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр. 20 от 5.03.1999 г., посл. доп., ДВ, бр. 23 от 19.03.2021 г.).

Горесцитираното решение е от значение за преценка на материалната законосъобразност на процесната заповед, предвид обявяване за противоконституционна на разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. "к" от ЗДвП, послужила за правно основание за издаването ѝ.

В решение № 3 от 28.04.2020 г. по конституционно дело № 5/2019 г. К. съд постановява, че: "Въпросът за конституционността на приложимия по висящото дело закон, независимо от модела на конституционно правосъдие, винаги има преюдициален характер – такъв въпрос не би имало мотив да се поставя и решава, ако отговорът на същия няма да има ефект за разрешаването на правния спор, по повод на който е сезиран К. съд – това противоречи преди всичко на здравия разум, на процесуалната икономия и, което е по-съществено, на смисъла и предназначението на конституционното правосъдие да осигури върховенството на Конституцията“. С оглед на даденото от КС правно разрешение, настоящият съд преценява, че при решаването на висящия правен спор за материалната законосъобразност на заповедта за налагане на ПАМ по отношение на жалбоподателя, следва задължително да бъде отчетен

резултатът, постановен с решение № 3 от 23.03.2021 г. по конституционно дело № 11/2020 г. В подкрепа на изложеното следва да се посочи, че в решение № 3 от 28.04.2020 г. по конституционно дело № 5/2019 г. К. съд изрично приема, че за правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. В мотивите към решението е посочено: "За разлика от приключените правоотношения, при правоотношенията, които не са приключени по времето, когато влиза в сила обезсилващото решение на Конституционния съд (заварени правоотношения), въздействието на противоконституционния закон спрямо тях се преустановява, защото според чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията неговото прилагане е вече забранено. Опората на тези правоотношения е един противоконституционен, порочен закон. От цитираната разпоредба на Конституцията следва, че обявеният за противоконституционен закон след влизане на решението на съда в сила повече не урежда като задължително правило за поведение тези обществени отношения, за които е създаден. По отношение на заварените правоотношения, които са възникнали при действието на обявения за противоконституционен закон, но спрямо които той не е произвел по окончателен начин регулативния си ефект, решението на Конституционния съд действа занапред, като "отнема" регулативната способност на обявената за противоконституционна уредба и така въздейства върху правния резултат. "Следва изводът, че макар в разпоредбата на чл. 151, ал. 2, изр. трето да е въведено основно правило за действие на решенията на Конституционния съд "занапред", спрямо висящите производства е налице изключение от правилото. Изключението е имплицитно заложено в нормата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията, буквата и духът на която предписват, че съдията трябва да се въздържа да прилага закон, за който смята, че противоречи на Конституцията. Разумът, вложен в цитираните разпоредби на основния закон, е да не се допусне правораздавателна дейност въз основа на закон, обявен по надлежния ред за противоконституционен, да се предотврати възникването на противоконституционни последици и в този смисъл несправедливи правни последици от прилагането на такъв правен акт, като по този начин бъдат гарантирани правата на личността".

При отчитане на значението на обявяването на противоконституционността на нормата на чл. 171, т. 2, б. "к" от ЗДвП от Конституционния съд на Република България, послужила за правно основание за издаване на оспорената заповед, последната се явява материално незаконосъобразна. На това основание се следва отмяната ѝ.

При този изход на спора е основателно искането на жалбоподателя за присъждане на направените от него разноски в размер на платената държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. П., [ЕГН], Заповед за прилагане на ПАМ (ЗППАМ) № 21-4330-000026 от 04.01.2021 г., издадена от М. Ц. М. - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. "к" от ЗДвП - "временно спиране от движение на пътно превозно

средство до заплащане на дължимата глоба".

ОСЪЖДА СДВР, Отдел „Пътна полиция“, да заплати на К. Д. П., [ЕГН], направените разноси по делото в размер на 10 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: